

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 13 listopada 2015 roku.

Na podstawie art. 424 § 3 kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

Oskarżony M. S. w dniu 10 maja 2015 r. w miejscowości C., pow. (...), woj. (...) kierował na drodze publicznej samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego wobec niego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawach II K 472/14 oraz II K 651/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Powyższym zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Przestępstwo z art. 244 kk polega bowiem na niestosowaniu się m.in. do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Przestępstwo to może popełnić jedynie osoba, wobec której Sąd orzekł taki środek karny. Strona podmiotowa tego przestępstwa obejmuje umyślność w obu postaciach tj. zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym.

Oskarżony M. S. popełnił powyższe przestępstwo działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony wiedział o tym, iż Sąd Rejonowy w Garwolinie prawomocnymi wyrokami w sprawach II K 651/14 i II K 472/14 orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, pomimo to w okresie obowiązywania tego zakazu, tj. w dniu 10 maja 2015 roku zdecydował się prowadzić pojazd mechaniczny. Wina oskarżonego nie budzi zatem żadnych wątpliwości.

W powyższej sytuacji czyn oskarżonego wyczerpuje wszystkie znamiona przestępstwa z art. 244 kk

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając wniosek Prokuratury Rejonowej w Otwocku złożony w trybie art. 335 § 1 kpk o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzanie rozprawy, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, eliminując z opisu tego czynu słowa „w ruchu lądowym” (na podstawie analizy treści wyroków Sądu Rejonowego w Garwolinie, sygn. akt II K 651/14 i II K 472/14) i za to na podstawie art. 244 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę i orzekając o innych konsekwencjach prawnych czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 kk zastosował przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w czasie orzekania tj. w brzmieniu nadanym im przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, nowelizującą niektóre przepisy Kodeksu karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 roku. Przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przedmiotowego przestępstwa nie były bowiem względniejsze dla niego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno obciążających, jak i łagodzących, mających wpływ na wymiar kary.

Skazując oskarżonego na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, Sąd jako okoliczność obciążającą przede wszystkim wziął pod uwagę fakt, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w przypadku przestępstwa z art. 244 kk jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, jak też z uwagi na zamiar, jaki towarzyszył oskarżonemu przy popełnianiu przestępstwa – zamiar bezpośredni. Ponadto Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżony był wcześniej dwukrotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., a przedmiotowego czynu dopuścił się w stosunkowo krótkim okresie po orzeczeniu wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Z kolei wśród okoliczności łagodzących, które wpłynęły na wymiar kary, Sąd uwzględnił fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Biorąc pod uwagę bilans wszystkich wskazanych wyżej okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat.

Zgodnie z art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

W odniesieniu do oskarżonego M. S. spełnione są wszystkie przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, wskazane w powołanym wyżej przepisie.

Co prawda oskarżony w czasie popełnienia przedmiotowego czynu z art. 244 kk był dwukrotnie skazany za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, jednakże za każdym razem na karę grzywny, nie zaś na karę pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż pomimo wspomnianej wcześniejszej karalności oskarżonego, w pełni uzasadnione jest postawienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony pomimo stosunkowo młodego wieku jest bowiem człowiekiem statecznym, pracuje, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zrozumiał jego naganność. W takiej sytuacji, w ocenie Sądu warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 3 lat jest w zupełności wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa.

Zawieszając wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 10 złotych każda stawka. Określając liczbę stawek dziennych grzywny Sąd miał na uwadze te same okoliczności obciążające i łagodzące, które uwzględnił przy wymiarze oskarżonemu kary pozbawienia wolności, natomiast ustalając wysokość stawki dziennej grzywny, Sąd zgodnie z art. 33 § 3 kk wziął pod uwagę dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony co prawda nie posiada majątku, jednakże pracuje dorywczo, osiąga miesięczny dochód w wysokości 2500 zł., nie ma przy tym nikogo na utrzymaniu, zatem będzie w stanie uiścić grzywnę, której wysokość stawki dziennej została ustalona na minimalną przewidzianą przez ustawę kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 390 zł., w tym opłatę sądową w kwocie 320 zł. obliczoną zgodnie z przepisami ustawy o opłatach w sprawach karnych